

2. Sąd naruszył art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz zasadę 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego, poprzez przyjęcie błędnej definicji zakresu uprawnień dyskrecjonalnych wynikającego z tych przepisów, a dokładniej poprzez uznanie, że izba odwoławcza dysponuje tymi uprawnieniami niezależnie od tego, czy przedłożone jej po raz pierwszy dokumenty są dokumentami uzupełniającymi, czy takimi nie są. Kwestia, czy uprawnienia dyskrecjonalne przyznane izbom odwoławczym w art. 76 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz zasadzie 50 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia wykonującego istnieją w każdej sytuacji, to jest nawet gdy dokumenty przedłożone izbie odwoławczej z opóźnieniem są dokumentami nowymi, jest kwestią prawną, którą Trybunał powinien wyjaśnić.
3. Sąd niewłaściwie zastosował art. 15 ust. 2 akapit drugi lit. a) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez stwierdzenie, że wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy był używany w postaci różniącej się elementami, które nie zmieniają charakteru odróżniającego znaku w postaci, w jakiej został zarejestrowany.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) ze zmianami [zastąpione rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 17, t. 1, s. 189).

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu
16 października 2014 r. w sprawach połączonych T-208/11 i T-508/11 Tygrysy – Wyzwoliciele
Tamińskiego Ilamu (LTTE)/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 grudnia 2014 r. przez Radę
Unii Europejskiej**

(Sprawa C-599/14 P)

(2015/C 089/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen, E. Finnegan i G. Etienne, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tygrysy – Wyzwoliciele Tamińskiego Ilamu (LTTE), Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie kwestii podnoszonych w ramach niniejszego odwołania oraz oddalenie żądań podnoszonych przez stronę skarżącą i
- obciążenie strony skarżącej w sprawach połączonych T-208/11 and T-508/11 kosztami poniesionymi przez Radę w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził nieważność wpisu LTTE na listę podmiotów, których fundusze zostały zamrożone wyłącznie ze względów związanych z procedurą przyjęcia odnośnych środków. Rada podnosi, że Sąd popełnił błędy w następującym zakresie:

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie uznał, że w uzasadnieniu przyjmowanych środków Rada musiała wskazywać, iż weryfikacji działań podejmowanych w państwie trzecim przez podmiot umieszczony w wykazie dokonała w należyty sposób. Mimo iż Rada akceptuje, że działalność właściwej władzy w państwie trzecim musi znajdować podstawę w ustawodawstwie i praktyce zgodnych z prawami humanitarnymi zainteresowanych osób, twierdzi ona, iż wymagając zawarcia tej informacji w uzasadnieniu decyzji Sąd naruszył prawo.

Zarzut drugi: Sąd naruszył prawo dokonując oceny wykorzystania przez Radę informacji pochodzących od władz publicznych. Ponadto Sąd popełnił błąd odrzucając wykorzystanie przez Radę informacji pochodzących z otwartego źródła. Sąd popełnił również błąd w rozumowaniu, zgodnie z którym Rada powinna była wystąpić do właściwej władzy o zbadanie dokumentów prasowych, do których nawiązuje uzasadnienie. W końcu Sąd popełnił błąd dochodząc do wniosku, że odrzucenie przezeń informacji uzyskanych przez Radę z otwartego źródła musi prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.

Zarzut trzeci: Sąd popełnił błąd nie dochodząc do wniosku, że 2001 UK Proscription Order stanowił odpowiednią podstawę prawną dla wpisu LTTE na tę listę. Wykładnia dokonana przez Sąd, poza tym, że nie znajduje oparcia w prawie, skutkuje tym, że podmiot może uniemożliwić wpis na listę na podstawie wspólnego stanowiska 931 odmawiając zakwestionowania tego wpisu lub objęcia go zakazem działalności w państwie członkowskim, na których opiera się decyzja, o której mowa w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 931. Dodatkowo rozumowanie Sądu jest niezgodne z wyrokiem Kadı II.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-601/14)

(2015/C 089/08)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Traversa, F. Moro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska, nie podejmując wszelkich środków koniecznych do zapewnienia istnienia systemu kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na jej terytorium, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80/WE⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2004/80 ustanawia system współpracy między władzami krajowymi w celu ułatwienia ofiarom przestępstw dostępu w całej Unii Europejskiej do odpowiedniej kompensaty w sytuacjach transgranicznych. System współpracy funkcjonuje na podstawie systemów państw członkowskich w zakresie kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na ich odpowiednich terytoriach. Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie tego systemu współpracy, art. 12 ust. 2 dyrektywy nakłada na państwa członkowskie obowiązek dysponowania systemem kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy popełnionych na ich odpowiednich terytoriach, który gwarantuje sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę dla ofiar, bądź ustanowienia takiego systemu. Obowiązek ten należy rozumieć w ten sposób, że odnosi się on do wszystkich umyślnych przestępstw z użyciem przemocy, a nie tylko do niektórych z nich.